

ווגדת לבן ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ד' לי בזאת ממצרין. התכן של התנהלותם של רשמי הקדושה, וזה יסוד המורשה הנצחית, וכל דבר מפעלו ד', להפליא עם עמו במצרין, באותות גוראות. היה מכון כדי לעשות זכר לנפלותו. המטרת העלינה של הנפלוות שנעשה, מושגת היא ע"י השמירה של רשותם לדורות עולמיים. הדורות מצדם הם ג"כ מעליים, מוכרים את הרשימות העלינוינימ, שואבים מהם את אורתו הגודל, ע"י הפעלתם של הרשימות על הדורות במלולם. כל מגמתם של הגדלות, אשר עשה ד' במצרין עמנואו היהת בעבור זה, בעבור שהנו עם שומר אמונים, שהרשימות של המעשים הגדולים לא יסחו מאננו לנצחה, ועדי עד הנהו שואבים מאוצרם אוור חיים ודעת קדושים. "חדרים לבקרים רבה אמוןך" ובבעור זה עשה ד' לי בזאת ממצרין.

והיה לך לאות על יזה, ולזכרון בין עניין, למען תהיה תורה ד' בפייך כי ביד חזקה החזירך ד' ממצרין. החיקוק של רשמי הנפלוות צריך שיוחק על כח המפעל, על יסוד פעלת החיימ, ועל כח הרעיון, יסוד המחשבה והחרגשה. שני אלה ייחדו יהפכו את הטבע החלוני של האדם לטבע חדש אלה, ומתורה ד' תהיה בפייך, טבעי, בהיגויו לבבו. כל ההכנה הזאת דרישה היא, מפני שככל היסוד של יציאת מצרים היה להלחם בטבע הגס של החיים, המטבע את האדם במצוותיהם של החלוניות, ומماחר שיטוזם הגס של החיים כ"כ חוק הוא, וכדי להלחם בו עד שניות הטבע החלוני שבאדם, כדי שיתחול בברכו אותו האור של הטבע הקדוש שלך. צרכיה היהת יד חזקה להגלוות. על כן אזכיר אנתנו להמעשים הקדושים הללו של הבחת תפילין על היד ועל הראש, כדי לסייע בסגולותם את המפעל הגדול הזה, של התהפקותם של הכה הגדול של החיים החלוניים הגסים. לכה חיים אציליים נחדרים בקדושה. ע"כ רק ע"י שיחיו לך לאות על ידה ולזכרין בין עניין, אחרי כל התעצומה הזאת, תהיה תורה ד' בפייך, ולא מבלהה, כי כשם שלפעולה הכללית, להכני עת הרוח החלוני הגס של האנושות, אז נחבטל במצרין, היה צורך ביד חזקה, להוציאו אותך ממאורים בדבר ד', כמו כן נדרש להשאיר את המפעל הזה, של נצחון הקדוש על החלוניות שבחיים. במקרה רב וביד חזקה שעווה וגבורתה יגלו ע"י המפעל הכביר של המזות תואת הנדרה בקדושה האותית, של התפליג, שהוא מקפת בכפילות כהה, בעזיותה הגדולה את המפעל עם ההשכמה, היד והעין; כי רק בכך כביר ומכפוף והוא אפשר להמשיך את מה שנעשה מני או ביד חזקה.

(אילן ראייה ק' ע"א 16)

"תניא חנניה אמר חייב אדם למשמש בגבגו ערבי שבת עם חשכה. אמר רבי יוסף הילכתא ربתי לשבת" (שבת יב).

אחד מיסודי קדושת השבת להשווות החיים החיצוניים אל ערך החיים הפנימיים. שכפי רב המהרתק שביניהם יגרע מצב האדם ויתה' יותר רוחק מצבינו שם לו אדון-כל החפש בחאלתו. הקדשה, המנוחה, העידון, מהה הסגולות המיויחדות לחיה האדם הפנימיים, כשהם על טהרתם והשלמתם. אבל מת רוחקים מה מהחיהם החיצוניים שנסתובבו כהה ע"י אותן החשובות הרבים שבקשו להם בני האדם, ושכחו מצדם את אשר עשה אליהם ישרא. ע"כ השבת בקדושתה הוא מהוחר את כח החיים הפנימיים שנחלש ע"י מה שתתעمر בו כח החיים החיצוניים, באזורתו העכורה המתנגדת לה, ועוד ואת יתרה יעשה יסול דרכו על החיים החיצוניים, להשותם אל החיים הפנימיים, לפחות עליהם רוח מהנווחה וקדושה, רוח עדן וחן. ע"כ צריך להיות נשמר בקדושת השבת מעד גם בצדדיו החיצוניים, וע"כ אסרו בו חכמים זיל הרבה מושם מראית עין והוסכם הדברים החיצוניים ע"י הנביאים, וכבדתו שלא לא יהיה מלובש של שבת כשל חול, כבדתו בגדים נאים (שבת קיג, ש"ע או"ח רסב), ובכל מני כבוד וקדושה. חיצונית ועדפת על הפנימיות העיקרית, כדי שתתפעל על החיים החיצוניים, שם הם האricsים תיקון, להשרות עליהם רוח קדושה ומנוחה בתדריות יפעל על הצורה החיצונית להיות מעם קדושתה חיליה, מכח הכלל הגדל של תוכנות השבת יתחייב בזות התוירות. שכחת זאת דבר בגדרה לפני שורת ההלכתה, אינה מכל חילול שבת, מתחסק הוא כדכתבו בתוספה. אמנם הצורה החיצונית אינה מבחן בין ארחות הלב בគונתם, ובמצאת קדושת השבת מצדקה זו ע"כ ימשמש אדם בגדיו ע"ש עט חשכה, למען תהי" קדושת השבת שלמה גם בזרותה החיצונית ועדי אמר רבי יוסף שהיה הלמתא רבתיה, כלל גדול ההולך ומבריה את מה קדושת השבת מועלתו הפביבית עד צורתו החיצונית שהוא דבר רב בנסיבות ובנסיבות, משכלה את קדושת השבת ושומרת צבונו, ומתחזקת למקלתו הרבתית. להשות קדושת החיים הדוארים לקדושת החיים הפנימיים, שם החיים השכליים והמוסריים של האדם מצד צורתו וצלמו צלם אלהים.

(אילן ראייה ק' ע"א 16-ב)